

Ik zou echter niet deze opmerking maken, ware het niet dat juist op deze plaats de conclusie getrokken wordt en deze gespecificeerd vermeld staat: „Dat de fout van elk gemiddelde precies zoo groot is als die van een waarneming”. Deze conclusie moet veeleer luiden: „Dat de fout van een gemiddelde verkleint, naarmate het aantal waarnemingen vergroot”, mits alle waarnemingen met dezelfde nauwgezetheid geschieden.

Ik zal dit door een voorbeeld toelichten, zou eventueel het door den heer W. gekozene kunnen gebruiken, maar het volgende lijkt mij eenvoudiger en duidelijker.

Stel ik heb 10 staafjes ijzer ieder inderdaad 10 mM. lang. Deze ga ik nu meten met een instrument dat een onzekerheid van 1/10 mM. toelaat (evenals de heer W. zijn eieren).

Laten we aannemen dat ik de volgende uitkomst krijg: $10.1 + 10.06 + 9.9 + 10.04 + 10.03 + 10.05 + 10.07 + 9.97 + 9.98 + 9.90 = 100.10$ mM. en krijg dus een gemiddelde waarneming van 10.01 waarin dus de fout bedraagt 1/100 mM., niettegenstaande de metingen geschied zijn met een instrument van een max. fout van 1/10 mM., en is ook de fout, (1/100 mM.) de helft van de beste meting der tien.

Ik geloof dus, Mijnheer de Red. dat U goed doet uwe lezers er op te wijzen zooveel mogelijk waarnemingen te doen, en daarna eerst een gemiddelde te bepalen, en hoe meer waarnemingen, hoe minder ver het gemiddelde van de juistheid zal verwijderd zijn.

Hoek van Holland, Februari 1923.

T. POLIS.

Bijzonderheden van groei. — Verleden jaar plantte ik te Tilburg in 't Bosch op 't Zand eenige jonge Meidoornveertjes (*Crataegus Monogyna*). Dezer dagen, daar weer werkzaam zijnde, vielen mij twee dier plantjes op.

De 1e had reeds kleine scheutjes gemaakt met volkomen bladeren, voor dat de laatste vorst intrad.

De 2e had zijn bladeren van verleden jaar nog. Takjes van ± 0.50 M. lang hadden nog al hun bladeren en de top was nog niet afgesloten en is onder den invloed van 't zachte Januari en Februari weder opnieuw gaan doorgroeien.

Ook in de oksels der voorjarige bladeren toonden zich weder nieuwe scheutjes.

De beide boompjes stonden niet in de volle zon doch in de schaduw van boomen.

Ik veronderstel dat het droge voorjaar de plant laat heeft doen uitloopen. De daarop gevolgde vochtige zomer en de zoele winter deden de plant doorgroeien. 't Verwonderlijke is, dat de strenge vorst in 't laatst van October geen staking in den groei bracht.

Haarlem, 3 Maart 1923.

LEONARD A. SPRINGER.

De geoorde Fuut van Winterswijk. — In de Augustus-aflevering 1922 van dit tijdschrift deelde ik het een en ander mede omtrent het voorkomen en broeden van de geoorde Fuut dicht aan de grens bij Winterswijk.

Het lijkt mij van belang hier nog eens de aandacht van de vogelliefhebbers op te vestigen, daar het m. i. zeker niet is uitgesloten, dat we dezen vogel ter plaatse mogen terug verwachten.

Voor hen, die ernstig willen onderzoeken waar de geoorde Fuut dit jaar misschien zal gaan broeden, wil ik graag alle gewenschte inlichtingen, omtrent tijd en nauwkeurige plaatsomschrijving, verstrekken.

69 Or. Nassaulaan, A'dam.

M. A. LIEFTINCK.

De blauwborstjes. — 26 Maart. 't Is wel vroeg, maar de dag is zoo mooi en warm geweest, in het Zuiden hangt een donderbui, waaruit het rommelt en weerlicht en die morgen misschien guren Noordenwind brengt en de vogelkalender van BURDET en THIJSSSE zegt, dat in deze week de blauwborstjes moeten aankomen, zoodat ik, na den eten mijn fiets neem en naar mijn blauwborsten griend trek. Nog geen vijf minuten wandel ik langs die griend, of daar hoor ik het kenmerkende begin van het blauwborstjeslied, het hooge tji-tiep, tji-tiep, met het nachtegaalachtige accelerando. Iets verder weer één en nog één, en, waar in den broedtijd hoogstens drie paren zitten, zingen nu zes of zeven blauwborstjes te gelijk. Daar ga je van zelf eens rustig bij zitten en genieten.

Het imiteeren is weer meesterlijk, hier is 't vooral de lijster, die nagebootst wordt, maar